

de vi også sidste år i forhandlingerne. Vi sagde helt klart, at vores mål er ikke, at mennesker går passive på dagpenge i årevis. Vores mål er heller ikke, at de unge ryger direkte over i bistandssystemet og tror, at de skal blive dér. Vi er tilhængere af en tidlig opsøgende indsats over for arbejdsløse, både unge og ældre.

Men det, vi har vendt os imod, og det, vi stadig væk vil vende os imod, er de tomme løsnin-ger. Det er dér, hvor man beder folk om at arbejde for dagpengene i puljefjob, samtidig med at de falder ud af dagpengesystemet. Det er dér, hvor man tvinger unge i gang med en uddannelse uden perspektiv, halvhjertede uddannelser, 18 måneders uddannelsesforløb, som ikke ender med, at man får nogen erhvervskompe-tence overhovedet. Sådan nogle ting vil vi ikke være med til; der skal være mening med det her. Men at skaffe nye job i ordinær beskæftigelse til de unge og at skaffe ordentlige uddannelsesstilbud i form af kvalitetspræget uddannelse er vi med på, og det er det, vi føler at vi gør med dette års finanslov, og dér er der altså for os at se en kvalitativ forskel på de aftaler, vi har indgået i år, og dem, man har indgået tidligere.

Bjørn Elmquist (RV):

I min tidlige barndoms bøger mødte jeg en per-son, der hed Anton Hannibal Olsen. Jeg ved ikke, om der er nogle blandt tilhørerne, der husker ham, men særkendet ved ham var, at han ikke kunne ikke lide at gå i skole, og derfor lærte han først at læse og skrive og regne i en meget fremrykket alder.

Og en af de spændende historier i bogen gik ud på, at han var ude at gå og var ved at fare vild, og illustrationen viste, at han var kommet til et vejkryds, hvor vejen delte sig i en gaffel, hvor den rigtige vej gik til den ene side og den forkerte vej til den anden side, og det stod der faktisk på vejskiltene, men da Anton Hannibal Olsen ikke ville gå i skole, havde han aldrig lært at læse og skrive, og derfor gik han den forkerte vej, og derfor måtte han gå en meget lang omvej og kom så sent hjem, at hans familie havde spist til middag, og så måtte han gå sulten i seng. Det var en af historierne i bogen.

Og hvor vil jeg så hen med det? Jo, jeg synes faktisk, at vi i går og i dag har stået ved et tilsvarende kryds og set den rigtige vej og den forkerte vej, og nogle af os nøjedes med at kigge ned ad vejen, nogle ville gerne gå ned ad den, og nogle af os var helt klar over, at den ville vi ikke drømme om at gå ned ad, men vi ville godt

være med til at få folk til at se ned ad den og prøve at finde ud af, hvor den ville føre os hen.

Og hvad så vi så? Vi så en benhård vilje, først og fremmest fra V's og K's side. Men evnerne svarede ikke til viljen; det har både gårdsdagens debat og debatten i formiddags handlet om, for tingene hang jo ikke sammen, for der skulle have været samlede besparelser for 1997 på 17,7 mia. kr., men i går – det tog lidt tid at nå dertil – blev med et pennestrøg en femtedel, ca. 20 pct., af disse besparelser fjernet, fordi det viste sig, at selv V og K måtte erkende, at der formentlig vil-le have været tale om forligsbrud, hvis man havde gennemført de foreslåede besparelser på orlovsordningerne. Sammenlagt drejede det sig altså om ca. 3,5 mia. kr. ud af 17,7 mia. kr., og det forsvandt så.

Og vi har jo ikke taget fat på dem alle sam-men, men nogle af dem har vi da taget fat på ved flere lejligheder, og så sent i debatten og relativt få timer før den sidste afstemning er vi stadig væk helt uden svar, og flere har altså haft fat i dem, men jeg skal bare nævne to af dem:

Det ene har at gøre med straksaktiveringens på bistandshjælpområdet, hvor man i V og K-beregningerne taler om en merudgift på 380 mio. kr., og hvor regeringens embedsmænd har udregnet det til en merudgift på 2,5 mia. kr., men hvor de så ikke tager højde for det, der kal-des motivationsfaktoren, nemlig hvor mange mennesker der af sig selv vil sørge for at komme ud af systemet i stedet for at blive tvunget til en straksaktivering, hvis de ved, at den lurer lige om hjørnet. Men accepterer vi, at det skulle være en femtedel af dem, så er vi nede på 2 mia. kr. Men stadig væk: 2 mia. kr. – 2.000 mio. kr. – i forhold til V's og K's vurdering på 380 mio. kr., det hænger ikke sammen, og vi fik aldrig svar på det.

Vi har heller ikke fået noget svar om hjemme-serviceordningen – for nu at tage en anden kon-kret ting af en lidt mindre størrelsesorden, men af stor betydning for mange. Dér ville man spare 580 mio. kr. i Erhvervsministeriet, fordi der ikke længere skal være tilskud. Til gengæld skal der kunne foretages skattefradrag, og som følge af det skattefradrag beregner man et proventutab på 280 mio. kr. – nu tager jeg det fra erindrin-gen, men jeg mener, at det er rigtigt ramt; det er i hvert fald i den størrelsesorden – igen en ganske væsentlig manko.

Og nu har jeg bare nævnt to, for jeg vil ikke bruge hele min ordførertale på dét, men hvorfor får vi ikke et kompetent svar fra hr. Thor Peder-